

Episcopul Macarie: „De am avea și noi dragoste și inimă de mironosiță!”

Cuvântul Episcopului Macarie Drăgoi la Sfânta Liturghie în Duminica Mironosițelor, 3 mai 2020, în Paraclisul Centrului Episcopal din Stockholm.

Niște biete femei, lipsite de apărare, nu aveau altă armă asupra lor decât dragostea pentru Hristos

Preaiubiții mei, în această duminică le prăznuim în mod deosebit pe Sfintele Femei Mironosițe, pe Sfintele Ucenice ale Domnului. Le prăznuim pentru curajul lor, mai mare decât al ucenicilor, căci L-au urmat pe Hristos pe Golgota și au rămas la picioarele crucii Sale până la sfârșit. Le prăznuim pentru fidelitatea, credințioșia lor, căci cu o nedezmintită dragoste au rămas alături de Domnul și după ce a murit, fiind primele care au venit la mormântul Său. Dragii mei, nu atât pentru a împlini un ritual funerar au venit ele în zori de zi la mormântul Domnului, cât pentru a-L vedea încă odată pe Cel Care le-a scos din iadul cel mai de jos al vieții lipsite de Dumnezeu în care se aflau înainte de întâlnirea cu El. Iar toate acestea, în timp ce ucenicii stăteau cu frică închiși în casă, ferindu-se de furia ucigașă a mulțimilor întăritate de farisei.

Ele, niște biete femei, lipsite de apărare, nu aveau altă armă asupra lor decât dragostea pentru Hristos. Nu înțelegeau prea mult din cele care se întâmplau. Nu aveau o explicație rațională a evenimentelor. De altfel, nici ucenicii nu o aveau. Însă aveau o cunoaștere tainică a inimii care le spunea ce anume era de făcut: să-L urmeze pe Domnul până la capăt, până la moarte și dincolo de moarte.

Această lume parcă s-a transformat într-un mormânt

peste care cineva a prăvălit o piatră grea

După cum vedem în Evanghelie, se întrebau neliniștite: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” (Marcu 16, 3). Așadar, ele mergeau la mormânt fără să aibă vreo șansă rezonabilă de a putea măcar să-l deschidă, nicidecum să efectueze ritualul ungerii cu aromate. Însă inima le spunea altceva. Le îndemna să fie aproape de Domnul, să-L caute pe Domnul, să înfrunte orice pericol, să nu țină seamă nici de soldații romani care păzeau mormântul la ordinul lui Pilat, nici de piatra grea a mormântului, nici de mânia paranoică a fariseilor.

Oh, iubite frate și iubită soră, de am avea și noi dragoste și inimă de mironosiță! Iată, ne aflăm în vremuri în care stăm în această lume care parcă s-a transformat într-un mormânt peste care cineva a prăvălit o piatră grea. O atmosferă de frică și de apăsare s-a lăsat peste tot. Și ne întrebăm, ca mironosițele, cine va putea da jos pentru noi această piatră? Cine ne va putea elibera de apăsare, de frică, de mâhnire? Desigur că Hristos! Hristos Cel Care ne-a răscumpărat pentru totdeauna! Hristos Cel Care ne scoate din întuneric și din umbra morții!

Atunci suntem vii, când nu ne vom mulțumi cu ceea ce vedem cu ochii, ci când vom îndrăzni să credem cu inima!

Ajungând mironosițele la mormântul Domnului, sunt întâmpinate de un înger, îmbrăcat în veșmânt alb, care le spune: „Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus” (Marcu 16, 6). De ce îngerul le-a întrebat retoric: „Căutați pe Iisus Nazarineanul?” Sigur că pe El Îl căutau! Iubită soră, iubite frate, dacă sufletul nostru se află într-o permanentă căutare a lui Iisus, Îl va descoperi. Chiar și atunci, sau mai ales atunci, când întunericul pare a acoperi ca o piatră grea viața noastră. Dacă noi vom avea suflete vii, suflete care tânjesc și-L caută pe Domnul, atunci când ne va fi cel mai greu, atunci când totul va părea complet dărâmat, când va părea că răul și moartea au biruit, atunci Îl vom vedea pe Hristos Cel Răstignit și Înviat. Atunci suntem vii, când căutarea noastră nu încetează! Atunci suntem vii, când nu ne vom mulțumi cu ceea ce vedem cu ochii, ci când vom îndrăzni să credem cu inima!

Atunci suntem vii, când nu ne vom resemna cu ceea ce ne spune „rațiunea”, ci când vom urma îndemnul inimii care a fost atinsă de degetul lui Dumnezeu!

Îngerul le întreabă pe mironosițe dacă Îl caută pe Iisus Nazarineanul. Or, acesta este numele istoric al Mântuitorului, scris și pe tăblița de pe Crucea răstignirii, la ordinul lui Pilat. Însă Iisus Nazarineanul înviat era confirmarea că El este, într-adevăr, Hristosul! El este Cel profețit și Cel îndelung așteptat! El este Mesia, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul! După cum știm, Hristos Cel Răstignit și Înviat se arată întâia oară, după Înviere, mironosițelor. „Le-a întâmpinat zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat” (Matei 28, 9).

Mironosiței Maria Magdalena, aflată la mormânt, i s-a arătat și ei Iisus, însă ea L-a confundat cu grădinarul, zicându-I: „Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica.” (Ioan 20, 15) Iisus a chemat-o pe nume: „Maria!” Întorcându-se spre El, i s-au deschis ochii și L-a recunoscut, zicându-I evreiește: „Rabbuni! (adică, Învățătorule)” (Ioan 20, 16). Iubite frate, iubită soră, ce minunat este atunci când Îl întâlnim și noi pe Hristos Cel Răstignit și Înviat în grădina inimii, chemându-ne pe nume, așa cum a chemat-o odinioară în grădina mormântului Învierii, pe purtătoarea de mir din Magdala!

În Biserică, femeia nu a fost și nu va fi nicicând mai prejos decât bărbatul în ceea ce privește nevoia, înțelepciunea, mărturisirea, jertfa.

Preaiubiții mei, astăzi în Duminica Mironosițelor vestitoare ale Învierii cinstim femeia creștină! Cinstim pe bunicele, pe mamele, pe soțiile, pe surorile, pe fiicele noastre! Avem un nor de mărturii, de-a lungul istoriei, cu privire la curajul, demnitatea și sacrificiul atâtor femei! Femeia este la mare cinste în Biserica Ortodoxă. Numai dacă ne gândim la faptul că cel mai de seamă rod al neamului omenesc este Maica Domnului, avem o idee despre rolul și responsabilitatea femeii în istoria mântuirii noastre. Sunt mulțime de femei care sunt cinstite pentru viața lor sfântă. Le avem pe sfintele femei „întocmai cu Apostolii”: Maria Magdalena, Nina, Tecla care au răspândit lumina Evangheliei. Le avem pe sfintele femei mucenice care au înfruntat, cu mult curaj pe prigonitori, îndurând, din dragoste față de Hristos, torturi cumplite. Le avem pe sfintele femei cuvioase care s-au nevoit în mănăstiri și în pustnicie. Le avem pe mamele sfinte care au dus o viață de familie și de evlavie, în frunte cu mamele Sfinților Trei Ierarhi: Emilia - mama Sfântului Vasile cel Mare; Nona -mama Sfântului Grigorie Teologul și Antuza - mama Sfântului Ioan Gură de Aur. Le avem pe soțiile sfinte, gândindu-ne în mod deosebit la doamna Maria, soția Sfântului Voievod Constantin Brâncoveanu și la Despina Milița, soția Sfântului Voievod Neagoe Basarab. Nu le putem uita pe sfintele femei mărturisitoare din perioada bolșevismului anticreștin și ateu, însă nici pe cele care

au ținut țara în palmele lor muncite și în obrajii lor brăzdați de lacrimi atunci când soții lor erau pe front sau în lagăre și în închisori. Iată, acest nor de mărturii ne stă înaintea, mărturisind că, în Biserică, femeia nu a fost și nu va fi nicicând mai prejos decât bărbatul în ceea ce privește nevoița, înțelepciunea, mărturisirea, jertfa.

V-am mai îndemnat și vă îndemn și acum, să cinstim consecvent și nu doar în această Duminică Mironosițelor pe mamele și surorile binecredincioase ale neamului. Neîncetat să ne aducem aminte, să ne rugăm și să vorbim despre jertfa lor. Nu doar pentru că așa este drept, ci și pentru că avem nevoie imperioasă de astfel de mărturii, de astfel de repere. Pentru că suntem obligați să le cinstim, să le înțelegem, să le prețuim și să le urmăm. Pentru că mărturia lor a fost esențială pentru supraviețuirea noastră ca neam și Biserică. Și de modul în care ne raportăm la ea va depinde și supraviețuirea noastră pe mai departe. Așadar, mulțumindu-le și cinstindu-le pe toate mărturisitoarele, mucenițele, cuvioasele și dreptele femei de-a lungul vremii, începând cu Sfintele Mironosițe, să ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să ne facă vrednici de o astfel de moștenire luminoasă.

episcopiascandinavia.se